

● 3-Я ОКРЕМА ТАНКОВА ЗАЛІЗНА БРИГАДА В БОЯХ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ РІДНОЇ ДЕРЖАВИ

"МИ РОБИМО ВСЕ ДЛЯ ПЕРЕМОГИ ТА ЗАРАДИ МАЙБУТНЬОГО НАШИХ ДІТЕЙ"

Юрій та Лідія Чубаки з моменту одруження завжди разом: як у мирний час, так і під час війни - захищають Україну в лавах 3-ї окремої танкової Залізної бригади.

Вони познайомилися майже двадцять років тому. На чарівну брюнетку Юрій звернув увагу, коли після строкової служби повернувся додому в Ярмолинці, що на Хмельничині, та пішов працювати до професійного ліцею. Починав водієм, а згодом став викладачем автосправи. А Лідія там навчалася.

Знайомство переросло в кохання: Юрій зрозумів, що Лідія - це його доля на все життя. Пара побралася 2005 року.

Армія продовжувала магнітом притягувати Юрія, і він періодично підписував контракт. Спочатку служив у місцевій військовій частині, пізніше потрапив до українського миротворчого контингенту військ ООН в Іраку. "Після чергової спроби залишитися на "гражданці" знову повертався до війська, поки остаточно не пов'язав своє життя

з військовою службою", - посміхається Юрій.

Лідія забезпечувала чоловікові міцний тил і всьому підтримувала його. "Інакше бути не може, - впевнена вона. - Все вдома робимо разом і будь-які рішення обговорюємо і приймаємо вдвох. Навіть спонтанні".

Їхня сім'я завжди була "легкою на підйом", особливо що стосувалося відпочинку. "Бувало вранці у вихідний, чи у відпустці, згадуєш, що хотілося б побувати там, де ще не були. Кажу про це Юрі, а він: "То що заважає - поїхали". Швидко збираємося з дітьми і вперед, вже їдемо". Діток у них двоє - син Костянтин та донька Карина.

Багато подорожували Україною на авто: їздили на море, в Карпати, на Дністер. "У вільний час ми мало сиділи вдома - то в ліс, то на риболовлю. Діти теж звикли до активного відпочинку", - додає Юрій.

Спільні домашні інтереси переросли у спільні професійні. 2018 року Юрій несподіва-

но запропонував дружині спробувати себе в армії. Лідія довго не вагалася: так почалася її служба у 3-ій окремій танковій бригаді.

Про початок великої війни згадує так: "24 лютого 2022 року Юра був у відрядженні. Він служив у іншій частині, вони перегаляли техніку у Харківську область".

Близько п'ятої ранку зателефонував і каже, що почалася велика війна, на Харківщині дуже потужні обстріли. Я відразу набрала свого командира, кажу, що Юра повідомив таке. Він підтвердив - так, почалася масштабна агресія, і наказав мені прибути у части-

ну. Там уже отримала зброю, бронжилет і все інше".

Згодом Юрій Чубак перевівся до 3-ї танкової, а за деякий час вже виїхав в район виконання бойових завдань.

Лідія навіть і гадки не мала звільнитися з армії, хоча законодавство це дозволяє одному із членів сім'ї військовослужбовців, яка виховує двох неповнолітніх дітей.

Там же засиділася у тилу - незабаром потрапила на фронт.

"А як інакше? Я військова людина, я не маю морального права ухилитися від тих завдань, які ставляться моєму підрозділу. Я приймала присягу, як можна інакше, коли твоя країна в небезпеці?" - емоційно пояснює Лідія.

Попри всі небезпеки, все ж таки спокійна за дітей. "Сину Кості вже 17-й рік, він вже цілком сформований молодий чоловік, який дає собі раду: вирішив жити сам у нашій квартирі, - з гордістю розповідає жінка. - Звісно, бабуся навідує, але він цілком самостійний".

На думку Лідії, на формування чоловічого характеру сина позитивно вплинула його участь у військово-патріотичному клубі "Молодіжна козацька Січ", де Костянтин уже призначений

ройовим. Молодша ж донька мешкає з батьками чоловіка.

"Звісно, сумуємо за дітьми, - говорить Юрій. - Як тільки є вільна хвилинка, як правило увечері, спілкуємося з ними, з батьками. Всі все правильно розуміють і підтримують нас, а ми їх".

Зараз подружжя служить в підрозділі зв'язківців Залізної бригади і вдячне командуванню, яке надає їм відпустку разом.

"Залишати дітей вдома, як і кожній матері, було важко, - говорить Лідія. - Але ми нині робимо все заради їхнього вільного і щасливого майбутнього, яке важливіше, ніж тимчасова розлука. Ми робимо все для нашої Перемоги, і наші діти це добре розуміють".

Пресслужба 3-ї окремої танкової Залізної бригади.
Фото із сімейного архіву Юрія та Лідії Чубаків.

● НАМ ПИШУТЬ

МИСТЕЦТВО ФОТОГРАФІЇ: ЖИТТЯ КРИЗЬ ОБ'ЄКТИВ ФОТОАПАРАТА

У світі мистецтва, яке асоціюється із креативом і невичерпаністю ідей, передача досвіду є неочікуваною перлиною, яка зберігає та розвиває творчість. Саме такий дух відбивається у зустрічах між професіоналами та новачками. В наш час, коли кожен має смартфон із камерою в кишені, інтерес до фотографії стрімко зростає, а дебютанти шукають способи відзняти щось унікальне і вражаюче. Наставництво у сфері фотографії для новачків є цікавим для розвитку їхнього таланту та досягнення поступових результатів у цьому мистецтві. Давайте заглибимося у світ зйомок та дізнаємося про цікаву людину, яка охоче поділилася власним досвідом і знаннями із студен-

тами навчально-наукового інституту української філології та журналістики Кам'янець-Подільського національного університету ім. І. Огієнка, які обрали для себе професію журналіста.

Минулої осені, коли щойно розпочався навчальний рік, а погода ще радувала теплом бабиного літа, одна із наших пар пройшла у вигляді зустрічі із фотографією Валерією Томіліною. Для нас вона представила свій курс "Мобільна фотографія для НЕфотографів", що стало унікальною можливістю долучитися до творчого процесу та відчувати атмосферу професійного світу фотомайстерності.

У коріннях творчості пані Валерії лежить любов до мис-

тецтва та бажання передала ти красу світу. Починала вона займатися фотографією як хобі, але це швидко стало не лише пристрастю, але і професією для душі. Однак страшна подія спричинила справжній перелом у житті мисткині. Війна, яку розпочали московські окупанти, змусила її покинути домівку у рідному Харкові. Поділля стало для неї новим домом, але це не зупинило фотографію у її творчості. Навпаки, додало нових вражень, а переїзд став моментом для чергового етапу у її творчій кар'єрі. Вона не втратила своєї негасимої енергії та прагнення навчатися, навчати та творити. Залишаючись відданою мрії, Валерія Томіліна продовжує дивувати своїми неперевершеними знімками. Наразі вона проживає у селищі Ярмолинці та продовжує практикувати фотографію. І це є свідченням непохитної сили мистецтва навіть у найважчі часи.

Наставництво у фотографії є набагато ефективнішим, коли досвід та знання передаються не віртуально, а вживу - від серця до серця. Валерія була

цира та відверта, розповідала не лише про власний досвід, а ділилася успіхами та невдачами. Демонструючи свої роботи, розповідала історії, які приховані за кожним кадром. Вона акцентувала увагу не лише на технічних аспектах, але і давала цінні поради з вибору концепцій та ідей для створення унікальних та емоційно насичених зображень. У процесі дискусій Валерія наголошувала на важливості розвитку власного стилю кожного студента, допомагаючи виявляти унікальні риси та особливості їхнього творчого вираження. Цікаво, що зустріч складалася не лише із теоретичної, а й практичної частини. Разом із нашою гостею ми практикувалися у створенні зображень, відчували на собі усі деталі робочого процесу. Спільна робота дозволила її учасникам не лише спостерігати, але і власноруч спробувати техніки та ідей, які вивчали під час курсу та обговорювали впродовж двох годин майстер-класу із Валерією.

Такі творчі зустрічі між професіоналами та молодими талантами не лише сприяють передачі досвіду, але й розвивають інновації, стимулюючи експериментувати. Навчання через співпрацю та взаємодію є невід'ємною частиною того, що робить мистецтво живим і непередбачуваним. Спільний досвід формує та об'єднує творчі спільноти, сприяючи глибше зануритися у світ професії. Це заняття,

безперечно, запам'ятовується нам усім. Хочеться щиро подякувати пані Валерії Томіліній за ширість та непідробну зацікавленість, розкриття професійних секретів, врешті - за її сміливість продовжувати справу, якій вона віддає свою душу і в умовах вимушеного переїзду з рідного міста. Щиро віряться, що невдовзі мисткиня зможе повернутися до Харкова. Також дякуємо нашій викладачці - асистентці кафедри журналістики Аллі Миколаївні Гуменюк за організацію зустрічі.

Андріана КОВАЛЬ,
студентка 4 курсу
навчально-наукового інституту української філології та журналістики
Кам'янець-Подільського національного університету ім. І. Огієнка.